

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

V jednotě síla!

České dějiny nám vypravují o knížeti Svatoplukovi a jeho synech tuto událost: Kniže Svatopluk, vládce veliké a slavné na svou dobu říše Velkomoravské, tušil před svou smrtí, že s jeho odchodem s tohoto světa zanikne sláva veliké jeho říše a že se tato rozpadne, z čehož budou těžit nepřátelé. Zavolal tedy k svému smrtelnému loži tři své syny, načež dal nejstaršímu z nich svazek tří prutův, aby jej zlomil. Když nebyl s to, dal svazek druhému a pak třetímu, leč žádný z nich pruty zlomit nedokázal. Svatopluk rozvázal pruty, dal každému jeden; nyní ovšem každý prut hravě zlomil. Tu Svatopluk použiv příkladu toho, poučil syny své takto: „Zůstanete-li v lásce a svornosti, nepřátelé vaši vás nikdy nepřemohou, aniž do zajetí odvedou. Budete-li se však svářiti a říši rozdělíte, budete potřeni od nepřátel a moc vaše zlomena.“

Dnes těžko disputovati, zdá věc byla skutečností, nebo případ byl vymyšlen českými kronikáři v době pozdější. Faktem však bylo, že říše Velkomoravská po smrti Boleslava skutečně se rozpadla, neboť synové jeho i pozdější knížata nedokázali žítí v svornosti a kázni. Staré přísloví praví: „Kde se dva bijí, tam třetí kořistá.“ Pravdivost těchto slov můžeme sledovati na prostranství celých dějin jak našich — v nichž jako veliký výkřičník stojí Lipany a Bílá Hora, — tak i v dějinách jiných národů. Každý úspěch, ať jednotlivce či větších skupin nebo i národů, vyžaduje soustředění všech takřka sil v jeden směr. Pak-li se síla začne dělit, drolit, není možno myslet o úspěchu.

Tohle jsme mohli vypočítat každý v životě nás obklopujícím, ať už to bylo v ohledu kulturním, hospodářském a p. Naše menšina také prožila několik období roztržitého, na něž vzpomínáme s bolestí a zajisté bychom si pro příště nějaké tříštění, dělení a drolení jak nejméně přáli. To vám dnes řekne každý člověk, že jen v svornosti je naše síla. Protož my zde na Volyňsku si toho musíme býti pamětliví, a nedat se nikým a za žádných okolností roztržiti.

Zejména naše mládež — naše budoucnost — musí být svorná a sdružovat se v odborech SČM. Že je to organizace pro nás žádoucí, o tom jsme citovali slova našeho volyňského přítele a obětavého pracovníka v 9. č. „Zornice.“ Naše vrcholná organizace je Česká Matice školská, která stojí na stráži našich zájmů, jí ruku v ruce jde „Hlas Volyňské“ a s oběma těsně musí spolupracovat SČM. se svým orgánem „Zornice.“

Opětujeme zde ještě jednou výzvu k mládeži, která byla nejednou v různé formě v Zornici uve-

řejněna: Mladí přátelé, srazte se kolem Zornice, která chce být Vaším mluvčím. Pište jí, dbejte o její zdokonalení a rozšíření, neboť ona chce býti Vaši dobrou přítelkyní. „Jen svorný duch — a velikost dá ku mnohosti Bůh!“

J. Foitík.

J. Foitík.

O výchově.

Sloveso „chovati“ vykládá Jungmann jako brániti někoho od zlého, hlídati, opatrovati a živiti jej. Předponu „vy“, vysvětluje jako konec toho, co se slovesem míní. „Vychovati“ znamená tedy dle Jungmanna ukončiti ono opatrování, hlídání atd.

Vychovávati znamená tedy chrániti někoho a jej živiti až do té doby, kdy on toho více nebude potřebovati od lidí druhých, nýbrž bude schopen samostatného života.

Vychovávati můžeme jen bytosti živé, které sice ještě nejsou schopné samostatného života, ale které dávají naději, že se během času schopnými stanou. V tomto smyslu vychovávají různí živočišné své mláďata; ale nejpečlivějšího vychování potřebuje člověk, podstatně bytost na zemi sice nejdokonalejší, avšak v mládí samostatného života úplně neschopná. Mluvme-li proto o výchově a vychovávání, míváme proto na zřeteli pouze člověka.

Na vyvin člověka působí příroda i lidé, neboť jeho vývoj jest závislý na tělesné i duševní povaze rodičů, na pokrmu a nápoji, na poměrech podnebných, zeměpisných, na obydlí a také lidech, mezi kterými vyrůstá.

Vychovávati člověka je úkol příliš nesnadný. Vychovatel musí nejen znáti vše to, co na chovance působí, ale musí do jisté míry umět to vše opanovat.

Má-li se chovanec státi spůsobilým k tomu, aby mohl žítí v budoucnu samostatně, musí vychovatel odstraňovati vše, co by bránilo dosažení toho cíle. Tomu se říká záporná nebo negativní činnost vychovatele, ale k ní se musí družiti i činnost kladná čili pozitivní, kteráž vyhledává zase vše to, čím se usnadňuje a zaručuje dosažení cíle vychovatele.

(Příště dále.)

Klajpeda.

Klajpeda je malé území nad břehem Baltického moře o rozloze 2657 čtver. km, mající 140.000 obyvatel, z čehož v samotném městě Klajpedě žije 40 000. Do války Klajpeda patřila Německu a na-

zývala se Memel. Po válce byla Klaipeda prohlášena za samostatné těísko, spravované zvláštním guvernérem pod pravomocí Svazu národů. Litevská vláda však zmocnila se 10. ledna 1923 Klaipedy a obsadila ji svým vojskem. Od té doby Litva považuje ji za svoji državu, jelikož obyvatelstvo Klaipedy je litevské národnosti. Když o tom přišla zpráva do Ženevy, byli tímto násilnickým činem Litvy státníci velmocí nemile dotčeni, ale nechali věc v klidu, požádali však smírčí soud v Haagu, aby o tom rozhodl. Haagský soud rozhodl ve prospěch Litvy, a tak se Memel nachází doposud v litevské moci, jako autonomní území. Dne 29. a 30. září konaly se však v Klaipedě volby, k nimž Německo vyslalo zvláštní propagační misi, aby se Memel stal zase německým. Podle výsledků voleb je známo, že ve prospěch jednotné kandidátní listiny německé připadlo 80 proc. hlasů, kdežto ve prospěch Litvy pouze 20 proc.

J. Foitík.

Ze zdravotvdy.

O smrti hladem.

MUC. VL. Tesař.

Oním zdrojem energie, kterým zdravý člověk jest udržován na živu, jest přirozeně potrava. Potrava jest v těle takovou statickou energií, která pohání velice složitou mašinerii lidského „stroje“. A jako stroj má jistou spotřebu látek, potřebných k dynamické energii, tak i živý organismus má jistou spotřebu látek. Je zde o nejdůležitější z nich, o bílkoviny, tuky a uhlohydráty.

Nedospělé tělo má spotřebu větší — vyžaduje jakési plus látek pro svůj růst. Jsou-li pak v dospělém těle rostové děje u konce, musí mít tělo aspoň tolik živného materiálu, aby v nezměněném tvaru mohlo žítí dále a aby mohlo napravovatí rů-

V. Brouček.

Štvanec.

V.

Jednoho dne přišli pro Jendu dva vojáci a vyzvali jej, aby šel s nimi. Kam jdou, toho se zajatec na nich nedověděl, ale když zahlédl městské věže a střechy, vzpoměl si na slíbenou pomoc krajana lékaře.

— „Či je to podobný osud, jaký stihl mnohé zajatce? — —“ Brzy se však měl dovědět co s ním udělají... Poznal to město — byl to Tarnov, kde po slavných prvních bojích českých rozvědčků, stará družina byla doplněna zajatými Čechy. Byly tu velké sklady střeliva, vojenská nemocnice a proviantní sklady. Němci se tady rozložili pohodlně a tak jako na vždycky.

Vojáci dovedli Jendu k známému lékaři, jemuž, na jeho žádost, byl přidělen k pomoci. Jenda posluhoval v kuchyni a při domácnosti. Sekal dříví, nosil vodu, chodil nakupovat... Měl se jak „u maminky na peci“, jak sděloval lékař na jeho otázku, jak se mu daří. Něsměl však pod trestem smrti opustit okruh starých kasáren a přilehajícího špitálu, což bylo od města trochu stranou a kromě ohražení, ještě hlídáno.

Zajatci se teď dobře žilo; najedl se dosyta, práce měl málo a starost žádnou. Nebyla to špatná vojna a pomalu mizely i stopy po prožitém utrpení

zné defekty je postihující bez újmy celkového zdravotního stavu. Tělo živé potřebuje látky výživné stále, neboť je opět ve tvaru různých energií vydává (lokomou orgánů, teplo a j.). Označíme-li výdej látek z těla disimilací a příjem látek do těla asimilací, pak u nehladovějícího organismu musí se krýti asimilace s disimilací, resp. ji poněkud musí převyšovati. Jestliže však disimilace převládne nad dovozem živných látek do těla, tehdy citlivý organismus to brzy vystihne a nastává hladovění, jež po stránce biologicko-fysické projeví se různými reakcemi.

My máme tu na mysli soustavné hladovění — tedy buď odnímání, zvířeti nebo člověku, části potravy den ode dne anebo vůbec zastavení dodávání potravy jistým dnem počínaje. Jak tělo na takovouto anomálii (nepravidelnost) reaguje, jest předmětem dalších řadků.

Otázka, jaká jest fyziologická podstata smrti hladem jest příliš komplikovaná a méně snadno řešitelná. Kdybychom se dívali na smrt hladem pod zorným úhlem fyziologické podstaty hladovění, pak by měla smrt organismu nastati teprve tehdy, až by se sám strávil. Než my víme, že tělo zmírá hladem i když má ještě i polovinu váhy svého těla. Přirozeně, že délka doby vyhladovění spočívá na několika faktorech. Zdravé tučné tělo hyne později; též i zvířata studenkrevná dovedou vzdorovati vyhladovění daleko déle než teplokrevná. Želva prý vydrží hladovění téměř celý rok, zmije takřka dvě leta.

Za hladu tělo tráví ze svých vlastních látek a v tom případě zařizuje se tak, že zmenší podle poměrů svou energickou spotřebu látek. Spočátku vyrovnávají spotřebu tu zásobné látky tělesné, později ale dochází již na vlastní hmotu struktury těla. Prvé dny škrob-glykogen, jenž tvoří velkou zásobu v játrech a jenž dodává motorickou energii svalstvu, stačí krýti spotřebu tělesnou. Dříve však, než ten vymizí ze svalů a jater, dochází již

na frontě i v táboře.

Tak minulo Jendovi léto, aniž co doslechl o velkých událostech na frontě. Rusové ustupovali už od května, po průlomu fronty u Gorlice, a Jenda byl zajat až v červnu blízko Volyně. Už tenkrát byli všichni roztrpčeni nad velkým ústupem ruské armády, ale kam až tento povede, neměl nikdo tušení. Po slavných a vítězných bojích ruských vojsk v Haliči kde tolik krve slovanské i české vyteklo, tolik životů nadějných pochováno v horách karpatských, u Tarnova, Gorlice, Jaroslavi a jinde, zažili a zakusili naši hoši trpkého zklamání a rozčarování. — „Takhle půjdeme až na Urál,“ řekl kdosi aniž tušil jak pravdivá jsou ta slova...

Jenda se učil německy. Sem tam pochytil nějaké slovo a už pomalu dovedl německy vyjádřit co chce, když byl posílán za různými záležitostmi.

Dobrého rádce, ba přítele měl v panu doktorovi, který byl tady dosti váženou osobou.

Vzpomínka i touha po domově nemohla být však ani tady utlumena. A zvláště v uzavřeném kruhu, který nesměl překročit, zmahala jej taková tíseň, tesknota. Co dělají doma, tatínek, maminka, — co Anička?...

Sem tam doslechl něco o slavném postupu Němců. Což kdyby tak dostaly se až někde za Kijev do Rusí? — Pak by mu nestála v cestě fronta... Ale jak to jen udělat? Tady už nebyl tak přísně hlídán, všude jej znali, ale přes to ven, do města nesměl...

na bílkoviny buňek tělesných a na zásoby tukové; zvláště tuk tělesný padá brzy za oběť hladovění. (U zvířat experimentálně hladovějících se po jejich smrti našlo z veškerého množství tuku jen kolem 5 procent.) Později dochází ke zmenšení takřka všech orgánů tělesných. Při tom ale jest zajímavé, jak organismus ve hladovění si šetří ony orgány, jichž nezbytně potřebuje k životu. Tak nejvíce ubývá svalstva, dále roury zaživací, jater, kůže, plic, kostí; nervové hmoty, zvláště pak v ústředí, ubývá poměrně velmi málo, srdeční sval rovněž doznává nepatrný úbytek. Pozoruhodnost ta projevuje se též i u ztráty hmoty kostní: nejvíce ubývá kostí lebečních, kostí hrudní atd., nejméně kostí končetin, jimiž může hladovějící tělo si zaopatřiti potravu. Též i výměnu látkovou si hladovějící organismus účelně reguluje. S počátku sice jest výměna látková vysoká, ale později se značně snižuje a ke konci teprve se zase značně zvýší. Podobně klesá i váha hladovějícího těla — též na počátku a na konci doznává vřichledný pokles.

Tak po úplném vyčerpání sil a energie tělesné organismus bez bolesti hyne. V poslední dny tělo hladovějícího jest velmi vyhublé, oči jsou hubo boko zapadlé v očnícih a udává se, mají neprirozený lesk a výraz jejich jest divoký. Končetiny jsou chladné, tep jest sotva hmatatelný a zlevněný. Dále ještě vyčerpávají hladovějícího ohromné průjmy. Ke konci života zmocňuje se hladovějícího člověka nebo zvířete úplná apatie; dostávají se deliria, spavost a konečně za snížené teploty (i pod 30 stupňů C) smrt. Na počátku hladovění, tedy po 1 až 2 dnech, objevuje se u člověka neklid, pátrání po potravě, potom v několika dnech propadá úplně spatii, takže bylo-li mu snad jídlo podáno, ani po něm bez ráznější pobídky nesáhne. Hladovění při možnosti požívání vody trvá značně déle. Člověk vydrží až 50 dní bez potravy, pes na

př. zachází až po 60 dnech hladovění. Typickou sebevraždu vyhladověním si kdysi způsobil známý italský advokát Viterbi, jenž, nechtěje skončiti pod guilotinou, důsledně odmítal potravu i nápoje. Zemřel takto hladem za 17 dnů.

Jakožto podstatná příčina smrti z hladu uvádí se změny v chemickém složení těla (poměr bílkovin, tuků a uhlohydrátů); závažným momentem jsou tu též jedovaté produkty tělesné, které vznikají za docela změněných podmínek, než v organismu zdravém a nemohou býti z těla úplně vyloučeny. Tyto autotoxiny snad mají ke konci hladovění velmi nepříznivý vliv na centra mozková a působí tak smrt organismu. Tyto jedovaté látky vznikají asi při mohutném rozkladu bílkovin a také organismus v posledních dnech života za hladovění rozkládá největší množství bílkovin. Fysiolog Lipschütz poukazuje též na zvýšení produkce acetonových látek při hladovění a myslí, že otrava jest buzena touto látkou a dále i amoniakem.

Biologické poměry výživy byly značně studovány a minimálních dávek potravy se prakticky využilo v minulé, smutně proslulé válce. Přirozeně, že ony dekagramové dase potravy u velké většiny lidí (zvláště u dětí) měly v zápětí zeslabení organismu, kteréž se později projevilo (u dětí) v zakrnění. Než i mimo válku známe případy hladovění (i dnes), kteráž jsou vyvolávána neúrodou (Rusko, Čína, Indie), jakož dále i ubohým sociálním postavením některých nejnižších společenských tříd.

(„Ruch“)

ROZMANITOSTI.

Z domova.

Prosíme naše dopisovatele, aby nám napsali pro „Z.“ články o oslavách 28. října, v našich

dosti mírná.

Čarovný paprsek slunečka zpět vrátil život mrtvé přírodě a na lukách, stráních i lesních poloučích vytvořil nejkrásnější div světa, — čisté jarní květy.

Těžce se žilo teď našemu Jendovi v uzavřeném okruhu. Třeba se tady najedl dosyta přece postrádal toho, co každému tvorů nejdražší: svobodu. Přes zimu uzrál v něm plán, kterak odsud uprchne a teď čekal jen na vhodou příležitost. Byl už tady hnedle rok a za tu dobu poznal své okolí důkladně. Stráže nebyla tak bedlivou a zvláště po velkých úspěších na frontě dělali se Němci nadutými a pyšnými. Pomalu nastřádal si zajatec trochu peněz, kterých k jeho úmyslu bylo potřeba.

Jednou, bylo to asi po nějakém velkém vítězství na frontě, na jehož oslavu uspořádán byl veškerým důstojnictvem, lékaři a zřizenci od proviantu slavnostní večer. Jedlo se, pilo a hodovalo, na oslavu německých hrdinů pronášeny nejnadanější přípitky. Jenda při tom dělal posluhu a nemohl ani stačit s velkým plecháčem pro pivo a víno do proviantu.... Na konec banketu, když nálada u všech byla hodně povznesená, rozděleno po pořádném korbeli všem zřizencům i strážcům. Pozdě v noci, když všechno v táboře usnulo hlubokým spánkem „spravedlivých“ Němců, zanikly i monotonní kroky strážců, kteří zmoženi silným pivem někde usnuli. Hluboký klid vlahé jarní noci nebyl přerušován nejmenším šramotem. Svit několika málo hvězdiček dostačoval k rozpoznání před-

Jednou se zeptal doktora, kde je teď fronta. „Co ti asi na tom záleží?“ — zeptal se jej pán přisně.

„Chtěl bych vědět, kde jsou naši a jak se jim asi vede. Nemohl bych jim poslat psaní?“

— „I jenom se hochu usad! Buď rád že jsi tady a že tě nechávají na pokoji. Nevíš jak se postupuje proti Čechům, zajatcům. Jsou to vlastizrádci, mají tam oddíly vojenské proti nám — blázní! Ty hleď, ať je z tebe Němec a bude ti dobře!“ —

Tahle řeč Jendu zabořila. Tohle je také Čech! Učený pán a takhle soudí o Čechích... Jenda už dost kostrbatě lámal němčinu, ale to jej přece ještě Němcem neudělalo. Tam bratři hynou na bojištích dávajíce v šanc svoje životy německým bodákům a rakouským šibenícím a ve vlasti soudí takhle...

A najednou tady Jendovi všechno zhořklo, omrzelo... Nechutnala mu strava, jinde tak skromná a odměřená, nebyl spokojen sám sebou. Domů, domů, — a na frontu zas, proti Němcům s českými hochy... Byla to touha silná, živěná nadějí na šťastný konec války. Vždyť už teď zaslechl a pozoroval lecos vážného... Rakousko bylo prohnité, to věděli už dříve a Němci — ti snad se udrží, ale to šetření tady v proviantě a ve všem nebylo bez příčiny...

VI.

Tak míel pomalu týden za týdnem, měsíc za měsícem a zima přehnala se nad krajem toho roku

obcích pořádaných. —

V obci Sadki u Lucka byl neznámými zločinci zastřelen pravoslavný farář Tatura.

Ze staré vlasti.

Zakladatel známého pražského nakladatelství Jos. R. Vilímek dožil se 14. X. 75 let.

Důl Nelson v Oseku byl znovu otevřen; v úseku je ještě 79 mrtvých horníků.

Letec Pavlovský skočil s letadla u Prahy s výše 8770 m. bez dýchacích přístrojů a dosáhl tak světového rekordu. Při seskodu mu mrazem zčernala ruka a musela mu být operována.

Neštěstí na dole. V Nýřanech u Plzně udál se v Zieglerově dole výbuch, při němž dva dělníci přišli o život.

Z ciziny.

V Rakousku vystoupily po prudkých deštích některé řeky z břehů. Obec Döllach byla zatopena a mnoho domů zničeno při tom voda strhla 4 mosty. — Také v Číně jsou povodně, které připravily miliony lidí o přístřeší. Nešťastní lidé trpí hrozný hlad a onemocňují týfem a cholerou.

Našli deník Kristofa Kolumba. „Mladý svět“ píše: Do Moskvy prý došla zpráva z ruského města Kargopolu, že tam našli knihu, v níž je na první straně napsáno: „Christofa Columbus. To jsem psal pro svého syna Diega.“ Vedle podpisu je datum 3. srpna 1492. Odborníci budou knihu zkoumat. Kdyby se potvrdilo, že je to skutečně deník Kolumbův, pak by kniha měla obrovskou historickou cenu.

Profesoři maturují se studenty...

Profesoři na univ. v Melbourne, hlavním městě jihoaustralského státu Victoria, odhodlali se k

mětů v nejbližším okolí.

Tu noc vybral si Jedna k provedení svého úmyslu. „Teď a nebo nikdy“, řekl si srdnatě a otevřev neslyšně dveře své komůrky, opatrně vyšel ven. Pomalu zvykl si na tmou a znaje okolí velmi dobře už z dřívějšíka, mohl se bezpečně plížit podél dlouhé kasarenské budovy až k bráně, kde stávala varta. Našel ji krev. Voják zmocněný „alkoholischgetrenkem“ opřel se o kver a hlasité chrápání nasvědčovalo o věrné a poctivé službě „císařipánu“.

Jenda téměř zatajil dech a jako stín míhl se kolem spícího vojáka. Chvilku držel se cesty a pak zbočil do pole, ztrácející tábor i město s dohledu. Hodný kus utíkal co mu nohy stačily, klopýtal přes vysoké meze, vodní výmoly i kameny, až konečně se zastavil, sotva dechu popadaje. Musil si určit směr cesty svého útěku. Naučil se už u ruských orientovat se podle hvězd a teď se mu to dobře hodilo. Od Tarnova musí ve směru východním. Krajina bude spočátku hornatá a pak přejde v mírné svahy. To mu bude vhod, bude se mít aspoň kde skrývat za dne. Po hlučném banketu budou v táboře vospávat, takže se po něm hned shánět nebudou a on to potřebuje — dostat se jak nejdál, než zpozorují jeho útěk. Ještě jednou ohlédl se v tu stranu, kde strávil hmedle rok v zajetí, zažil tak smutné i radostné chvíle svého života a vykročil znovu ku předu.

pozoruhodnému vychovatelskému pokusu. Devět se jich zavázalo, že se podrobí ještě jednou středoškolské maturitě společně se studenty, kteří právě střední školu dostudovali. Maturovalo tedy devět universitních profesorů a dvacet studentů. Ze studentů složilo maturitu devatenáct, propadl jeden. Profesoři propadli všichni. Ukázalo se, že každý z nich je ve svém oboru znamenitým učením, ale jejich vědomosti v ostatních oborech byly velmi chabé. Rozdíl při maturitě byl jeden. Propadlého studenta nepustí na universitu, aby se učil, ale propadlí profesoři se tam klidně vrátí a budou po prázdninách zase přednášet.

(V. Č. S.)

Poděkování.

Odbor S. Č. M. v Ulbárově tímto vzdává srdečné díky t. j. Sokol v Hlinsku za laskavé zapůjčení českých nár. krojů.

Doufáme, že to byl základ vzájemné spolupráce, jež jistě se v dohledné době mezi oběma spolky vyvine.

Jan Klaban,
jednatel.

Antonín Vacek,
předseda.

Listárna „Zornice“.

Odbor SČM. Sedmihřany. Dopis došel. Díky. Přiležitostně napíši dopis.

P. A. Vacek — Ulbárov. Žádané písničky pošlu za úhradu poštovního. Otázka krojů není doposud vyřešena. Bude se o tom brzy jednat.

J. Mojdl. Odpověď v dopise.

Rozluštění dalších hádanek a jazykový koutek bude zase v příštím čísle. Upozorňujeme, kdo si přeje odpověď v dopise, nechť přiloží laskavě známku na odpověď. Zornice nemůže hradit poštovné na několik dopisů týdně! Krise!!

F-k.

Koutek humoru.

Když byl slavný francouzský básník Rabelais blízek smrti, prosili ho přátelé, aby udělal poslední vůli. Básník vzal tedy konečně úřední papír a napsal ji. — Když byla po jeho smrti otevřena, četli v ní všichni zvědavci a nedočkavci toto: „Jsem mnoho dlužen a nic nemám. Zbytek odkazuji chudým.“

*

Jednou šel Bedřich II., ještě jako princ, na procházku. Po celé cestě honili se kluci a ječeli. Když toho měl už Bedřich dost, zvolal: „Jedete do školy, darebáci!“ Jeden z kluků však se rozesmál a volal: „Kluci, kluci, hleďte, on chce být králem a ani neví, že není v sobotu škola.“

Co udělal potom skutečně budoucí král, to anekdota nepovídá.

*

Francouzský generál Pelisier byl ve službě velice přísný. Jednou karal vojína, který mu neomaleně odpověděl, a generál ho za to udeřil bičkem. Voják chtěl na něho vypálit ránu z pistole, která však selhala.

Generál se sice na okamžik zarazil, ale hned zase poroučel: „Tři dni vězení, že nemáš v pořádku zbraň!“ — a tím byla věc vyřízena.

